
Declaració sobre Art i Dona

Autor: Css. Arts
Aprovació: Ple, 26 juny 2017

La societat ha de ser conscient del deute que històricament té contret amb la dona artista, moltes vegades privada del reconeixement públic de la seua obra per convencionalismes de tota classe sobre la condició femenina. Per això, el Consell Valencià de Cultura, que sempre s'ha mantingut atent i crític cap a qualsevol actitud que infravalore el principi d'igualtat, vol una vegada més posar en evidència actituds i comportaments que resten visibilitat i reconeixement a la labor de la dona en l'art, igual que ho ha manifestat recentment en l'informe "Dona i ciència".

Posicions socials, polítiques o religioses arbitràries poden contribuir negativament al creixement de les artistes en qualsevol de les disciplines que cultiven, i això produeix indefectiblement una pèrdua personal i professional, i una pèrdua de talents en la societat. Entenem, així, que la promoció i la visibilitat del treball de la dona en qualsevol dels sectors artístics és un acte de justícia, i que la seua incorporació en condicions d'igualtat és, a més, un acte d'intel·ligència.

Volem recordar ací tantes artistes dones que van haver de treballar amb voluntat, generositat i sacrifici per a arribar a les felices conseqüències per a tots del coneixement de la seua obra. Altres, van quedar "invisibles". Van ser les autores de les obres que no vam veure mai.

No ha tingut mai gens de fonament la suposada superioritat masculina sobre la vulnerabilitat imposada a la dona en l'àmbit artístic. A partir del segle XIX observem alguns avanços en contra de les conductes discriminatòries, però no arribaren a totes les classes socials fins a ben entrat el segle XX, quan l'accés al coneixement, i les llibertats en els règims democràtics, van facilitar la incorporació progressiva de la dona a les diferents branques del saber i de l'art.

En el moment actual, afortunadament, en l'àmbit universitari i de les ensenyances artístiques, llevat d'algunes titulacions i especialitats, és majoritària la presència d'estudiants dones. També en la docència de les disciplines artístiques, i en altres àrees professionals vinculades a l'art, cada vegada és més destacada la seua presència. Però si ens fixem en les franges superiors d'edat la desigualtat és més que evident, una circumstància que es reflecteix, per exemple, en l'historial dels diferents guardons dedicats a reconèixer trajectòries rellevants.

A la nostra Comunitat esta nova realitat ha propiciat el reconeixement d'un conjunt ja ampli d'artistes. Però no ens podem conformar amb la situació, que considerem millorable. Per consegüent, és un deure reconduir aspectes d'esta realitat, com és el cas del tractament de la maternitat i de la conciliació laboral i familiar, que en molts casos penalitza i trunca

trajectòries. Així mateix, cal que les artistes d'ara, i les anteriors, tinguen la promoció i difusió que mereixen, i que en les activitats i projectes culturals s'incloga l'obra de les artistes en una proporció semblant a la dels artistes, especialment quan es tracte d'institucions i organismes finançats amb diners públics.

Queda, per tant, camí per fer, i per això encoratgem les diverses administracions perquè promulguen lleis i promoguen plans, amb les assignacions pressupostàries corresponents, capaços de transformar les bones intencions en drets que donen suport a l'activitat artística en general i a la dona artista en particular, amb l'objectiu d'aconseguir una igualtat *de facto* tan prompte com siga possible.